

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JACOMO COSTANTINI

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΛΙΣ ή Λουκιανή μπήκε στο σαλονάκι της φίλης της Ματθίλδης, τη βόηξε να πλέει μια μπεμπέδι...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, εγάρδανε απαλά τα μαλλιά της φίλης της...

Στο πρόσωπο της Λουκιανής ήταν άπλωμένη μια νεκρική γλωμάδα. Τα μάτια της φαινότανσαν κώκυνα από το κλάμμα και ύψα από τα δάκρυα...

— Συχώρεσέ με, αγαπημένη μου, που ήρθα έτσι έξαφρα να σ' ανησυχώ...

Η Ματθίλδη, καθισμένη καθώς ήταν στο ντιβάνι, πήρε τα χέρια της φίλης της μέσ' στα δικά της και χαϊδεύοντάς τα...

— Μά πές μου, χρυσή μου, τί σου συμβαίνει; Έξομολογήσου μου τον πόνο που σου ματώνει την καρδιά...

Η Λουκιανή έννοιωθε την καρδιά της να στασιάζει σαν πληγωμένο πουλί. Ένας κόμπος έφτανε στο λαιμό και της έπνιγε τη φωνή...

— Ό,τι κι αν σου πω, αγαπημένη μου, δεν θα μπορέσης να καταλάβης τον άληθινό πόνο της συμφοράς μου!...

— Νά!... Άγάπησα, χρυσή μου, και αγαπήσα και δεν φροντάζεσαι πόσο ήμουνα εύτυχημένη επί όχτω μήνες κοντά σ' Έκεινον...

— Ήμουνα μεθυσμένη από την αγάπη, ναρκωμένη από τα γλυκόλογά του, τις υποσχέσεις του, τους όρκους του, έμοιαζα σαν τη πεταλούδιτσα...

— Αναστένιαζε βαθειά κι' έξακολούθησε: — Νά!... Άγάπησα, χρυσή μου, και αγαπήσα και δεν φροντάζεσαι πόσο ήμουνα εύτυχημένη επί όχτω μήνες κοντά σ' Έκεινον...

— Άγαπούσα κι' έναν έρωτα τρελλό, παράφορο. Έκεινος ήταν τό πόνυ για μένα! Κι' άν ήμουνα βασίλισσα όλου του κόσμου και μου ζήτησαν να του άποδείξω την αγάπη μου...

— Έξαφρα άσυγκράτητοι λυγμοί έπνιξαν τη φωνή της Λουκιανής και δεν υπάκουσε να έξακολούθησε. Έσπινε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της...

— Μην κάνεις έτσι, αγαπημένη μου, της είπε. Τώρα πικά καταλαβαίνω τί σου συμβαίνει... Απομύνησέ τα όλα και μη μαραινέσαι άνώφελα...

κούσεις... Πάμε και μην κάνεις έτσι, σαν μωρό παιδί...

Ανοξιάτικο δειλινό. Μιά μεθυστική εφιάδα αναδινόταν από το λουλούδια του κήπου...

Η δυό φιλενάδες, άφου περιάτησαν λίγη ώρα κάτω άπ' τις δροσερές φυλλοσιές του κήπου, κάθησαν ύστερα σ' ένα πάγκο...

— Ξέρω, όπως σου είπα, μία ιστορία παρόμοια με τη δική σου. Την ιστορία μιας γυναίκας που ύπόφερε όχη λιγότερο άπ' όσο ύποφέρεις τώρα σι και πού στο τέλος τα κατάφερε μία χαρά...

— Σ' αυτό τον κόσμο όλα αλλάζουν, όλα λημονούνται, αγαπημένη μου. Κι'ταξε αυτά τα όμορφα λουλούδια, τα χραιοσιμένα δένδρα...

— Σ' άκούω!... της άπάντησε άδιάφορα ή Λουκιανή.

— Καλά, είπε ή Ματθίλδη, θα ίδης, σου επαναλαμβάνω, πόσο θα σε παρηγορήσει αυτή ή ιστορία...

Η Λουκιανή άφησε να της ξεφύγει ή θέλα ένα χαμόγελο, άκούγοντας τον εγκωμιαστικό πρόλογο...

— Ήταν όρανή — συνέχισε ή Ματθίλδη — και ζώσε σε μία επαρχιακή κοινότητα, κοντά σε μία αγνέσιμα της...

— Ήταν όρανή — συνέχισε ή Ματθίλδη — και ζώσε σε μία επαρχιακή κοινότητα, κοντά σε μία αγνέσιμα της...

— Άς είνε: Όταν κατά το τέλος του καλοκαιριού έβριγε ή ύλη του έπαικού, ή δυτικισμένη εκείνη κοπέλα έννοιωσε πως ήταν μητέρα!

— Κι' ούτε έλαβε πικά άπ' αυτόν καμιά είδηση. Άπελευθεμένη τότε, άποφάσισε ν' αυτοκτονήση!...

— Η γρηά θεία της, που ήξερε καλά τον κόσμο, μόλις της έξομολόγηθηκε ή άνηλιά της τό τρομερό της άμάρτημα...

— Η Ματθίλδη σάπασε για λίγες στιγμές, αλλά ή Λουκιανή, νομίζοντας πως άκουγε την ίδια, τη δική της ιστορία...

— Θέλεις ν' άκούσης τη δεύτερη πράξι; της είπε ή Ματθίλδη. Μά έννοια σου, ύπάρχει και τρίτη πράξι, όπως σε κάθε άξιόλογη κομωδία!

— Γιατί είσαι, αγαπημένη μου, έτσι γλωμή; Τι σου συμβαίνει!...

νά την ονομάσουμε; Κλεμεντίνη; Γυλβέρτη; Ματθίλδη;... &!... &!... Ως τη βαπτίσουμε Ματθίλδη την καίμενη τη φίλη μου. Δεν σου φαίνεται κάπως περίεργο που της δίνω τ' όνομά μου; "Ας είνε!... "Ελεγα λοιπόν, ότι όλες η υποψίες κ' η ντροπές της Ματθίδης (μωχάζεται, μά την αλήθεια, να γελάσω ονομάζοντάς την έτσι), έσβησαν σιγά-σιγά από την ψυχή της, όταν αναπάντεχα μία ημέρα ο καλύτερός της καθηγητής των μαθηματικών στο Λύκειο, ένας άμορφος νέος ως τριάντα χρόνων, εκτιμώντας τη νομοσύνη της, την σεμνότητά της, την ασυνήγητη καλλονή της —ήταν πραγματικά τ' όμορφότερο κορίτσι του τόπου— τη ζήτησε από τη θεία της να την παντρευτεί.

» Η Ματθίλδη (έτσι δεν είπαμε να τη λέμε;) μόλις άκουσε από τη θεία της την πρόταση του καθηγητή, έμεινε ζεφαινομένη. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να δεχτεί ένα τέτοιο πράγμα. Πώς θα του φανέρονε μία ημέρα το μεγάλο της μυστικό; "Α, όχι!... Προτιμούσε χιλίες φορές να πεθάνη άνοιχτη ή να κλειστή κ' ένα μοναστήρι, παρά να ρεζιλευτεί σ' έναν άνδρα, του οποίου καλά-καλά δεν ήξερε τις κοινωνικές αντιλήψεις κ' ούτε ποιά έκτίμηση θα σχημάτιζε γι' αυτή, όταν θάκουγε το μυστικό της, που αναγκαστικά όφειλε να του εξομολογηθεί από το γάμου της...

» Όταν όμως άκουσε τις πολυπειρές συμβουλές της θείας της, η φίλη μου ληρημόνευε διότιέτα το παρελθόν της και δέχτηκε ν' αρραβωνιαστεί τον καθηγητή...

» Ω... πόσες φορές, όταν έμεναν μόνοι τους οι δύο αρραβωνιασμένοι, σκέφτηκε η φίλη μου να του εξομολογήσει το μυστικό της!... Πάντοτε όμως έχανε το θάρρος της, σάστισε, άναθε το πρόσωπό της από τη ντροπή της και τότε άποφάσισε να κρύψει το παρελθόν της, εξασπώνοντας έτσι τον άνθρωπο εκείνο, που η Μαίρα της έστειλε για να ένωθή παντοεινά μαζί του. Αδύ, άλλωστε ήταν κ' η συμβουλή της θείας της...

» Μά η φίλη μου δεν μπόρεσε να κρατήσει ως το τέλος το μυστικό της, και το προηρούμενο βράδυ της ημέρας του γάμου εξομολογήθηκε στον αρραβωνιαστικό της το φοβερό της άμυστημα. "Εκείνος, μόλις τ' άκουσε, την έσορωξε περιφρονητικά από κοντά του, άρπαξε το καπέλλο του κ' έφυγε. Την άλλη μέρα είχε κιάλια έξαφανισθεί από το χωριό...

— Και τώρα η τελευταία πράξη —είπε η Λουκιανή χαμογελώντας. Σίγουρα η πράξη αυτή θάναυ πολύ ενδιαφέρουσα, γιατί θα περιέχει και το διδακτικό της επίλογο. "Αλλά, για σπάσου!... Μου επιτρέπεις να συνεχίσω εγώ την ιστορία σου;

"Η Ματθίλδη γύρισε και κούταξε τη φίλη της, στο πρόσωπο της οποίας ζογραφιζόταν τώρα ένα χαμόγελο πηρησίας.

— Γιατί όχι, της άπάντησε. "Εμπρός, εξασολούθησε. Βλέπεις που σου έλεγα, ότι η ιστορία μου θα σέ παρηγορούσε. Δεν είν' αλήθεια;

— "Έχεις δίκιο, άπάντησε η Λουκιανή. Λοιπόν, πέρασαν από τότε κάμποσα χρόνια, στο διάστημα των οποίων η φίλη σου η Ματθίλδη δεν έσκέφτηκε να ξαναγαπήσει κανένα. Τέλος, βρέθηκε κάποιος που τη συγκίνησε και τη ζήτησε να την παντρευτεί. "Η Ματθίλδη δέχτηκε την πρότασή του, μά τη φορά αυτή όμως, έχοντας έλ' όψη της το πικρό διδάγμα του καθηγητή, δεν εξομολογήθηκε στον κοινούργιο αρραβωνιαστικό της τίποτε από το παρελθόν της. "Έγινε ο γάμος τους και τώρα η Ματθίλδη ζει εύτυχισμένη με τον άντρούλη της και με το χαριστικόμνο πιστεύω της... "Εμάντεκα καλά;

— Πολύ σωστά, αγαπημένη μου. Δυστυχώς έτσι είνε ο κόσμος. "Η ζωή με δίδαξε, ότι ο άνδρας θέλει πάντα ν' απατάται! "Όταν επιμένεις να του άνδειξεις πώς το άπιασος είνε πραγματικά άσπ' ο κ' όχι μ' α π' ο κ', όπως εκείνος θέλει να το βλέπει, όχι μονάχα μεταποιονεις, αλλά κ' άποκτάς τη δυστυχία του, την άποτροπή του, το μίσος του.

» Για να εξωφασίσης λοιπόν και σ' την εύτυχία σου, ληρημόνευε διωσολόγουν το παρελθόν σου, δάλλου με θάρρος κ' όταν θάρρη η κατάλληλη στιγμή, μη θελήσης ποτέ ν' άποδείξεις πώς ο μπροστίνος είνε χροσάφι!...

JACOMO COSTANTINI

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΡΟΛΟΓΙΩΝ

Τα πρώτα όρολόγια ήσαν τα ήλεκτά, τα όποια χρησιμοποιήθηκαν από τους αρχαίους. Στα 801 μ.Χ. οι "Αραβες έφευδον τα ήχητικά όρολόγια, τα όποια τελειοποιήθηκαν άργότερα από τους Ρωμαίους. Οι όροδείκτες χρονολογούνται από το 1540. Τα όρολόγια της τούτης έφευρεθήσαν στα 1477 και εισήχθησαν κατά πρώτον στην "Αγγλία και στη Γερμανία, γενική δέ χρήση των άρχισε να γίνεται από το 1680.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

Ο ΣΟΠΕΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ο περίφημος και ποιητικώτατος μουσουργός Φρειδερίκος Σοπέν, ήταν γυός ενός καθηγητού της γαλλικής και είχε μητέρα Πολωνίδα. "Ο πατέρας του Σοπέν, επειδή δεν έπαροχούσε στη συντήρησή τους ό φτωχικός μισθός του, διατηρούσε και οικότροφείο, ή μητέρα του δέ ήταν αυτός ήταν άκρια μικρός, έπαιξε πιάνο για να διασκεδάσει τους οικότροφους.

Συγγά ο μικρός καλλιτέχνης, άκούγοντας τη μητέρα του να παίζει, καταλαμβάνεται από συγκίνηση και ξεσπούσε σε λυγμούς. Οι γονείς του όμως παρεξηγούσαν τις εκδηλώσεις του αυτές και νόμιζαν ότι το παιδί τους άποστρεφόταν τη μουσική.

"Αλλά μία νύχτα ο Φρειδερίκος κατέβηκε κρυφά άπ' το κρεβάτι του, μπήκε στην αίθουσα που ήταν το πιάνο και έπαιξε με τα μικροσκοπικά δάχτυλά του μερικές πρωτότυπες μελωδίες. "Η μητέρα του ζήτησε, τις άκουσε και μόλις τότε άντελήφθη την καλλιτεχνική του ιδιοφυία.

Στά 1837 ο Σοπέν βρισκόταν στο Παρίσι. Μιά φθινοπωρινή βραδεία ήταν πολύ μελαγχολικός και στενοχωρημένος. Μην έχοντας τί άλλο να κάνει, τράβηξε για το σπίτι μιάς άριστοκράτιδος γνωριμού του, της κομίσσης Κροσσόβουας.

"Εκεί βρήκε κ' άλλους προσκαλεσμένους και παρελήθη να παίξει κάτι στο πιάνο. "Ο μουσουργός έδέχτηκε και με άσυνήθητη όρεξη έξετέλεσε άρκετά κομμάτια, ξένα και δικά του, τα όποια καταμάγεψαν τον άξροατήριό του.

"Όταν έτελειωσε το παίξιμό του, ο όνομαστός συνθέτης Λιστ, που παρευρισκόταν κ' αυτός στην έσπερίδα, τον πλησίασε και του σύστησε μία κυρία με μεγάλα κατάμαυρα μάτια που άπέπνευε ένα βαθύ άρωμα βιόλιας, το άρωμα που έγούπητευε τον Σοπέν. "Ήταν ή Γεωργία Σάνδη, κάτι παλαιάνο τότε από τριάντα χρόνια.

"Ο Σοπέν την έβλεπε για πρώτη φορά. Μά και προτού τη γνωρίσει, δεν έτρεφε καμιά έκτίμηση για το έργο της. Συνήθισε μάλιστα να λέη, ότι δεν μπορούσε να καταλάβη πώς ήταν δυνατόν τα έργα της να γράφονται από μιά γυναίκα.

Το βράδυ όμως εκείνο, ή γνωριμία του με την ίδια την συγγραφέα τον έκαμε να αλλάξει άμέσως γνώμη. "Η Σάνδη τον κατέκτησε άμέσως, τον κατεγούπησε και την άλλη μέρα κιάλια δέχτηκε στο σπίτι της την έπίσκεψή του.

"Η έπισκέψεις του Σοπέν έγιναν άργότερα πιο συχνές και κατέληξαν στη σύναψη έρωτικών σχέσεων. "Αλλά ή σχέσεις αυτές δεν έθήρσαν σε καλό του έρωτευμένου καλλιτέχνη.

"Ο Σοπέν ήταν πάντα φιλάσθενος και νευρασθενικός. "Ένα χρόνο όμως μετά τη γνωριμία του με τη Σάνδη, ή υγεία του κλονίστηκε περισσότερο κ' άναγκάστηκε να πάρη την αγαπημένη του και να πάη μαζί της για άλλαγή κλίματος σε μιά από τις νήσους Βαλεαρίδες.

Φαίνεται όμως, ότι ή Σάνδη είχε κωραστή κιάλια από τον έρωτά του. "Ένας χρόνος άγάτης ήταν πολύ μεγάλο διάστημα για μιά γυναίκα που ντινόταν σάν άνδρας και έπιτηδευόταν άνδρικά ύφος στα ρουάντά της.

Δεν της ήταν όμως και τόσο εύκολο να ξεφορτωθή τον άρρωστο φίλο της. "Εξασολούθησε λοιπόν να κατοική μισθό του και πάντοτε μάλιστα του δάνειζε και χρήματα, γιατί κέρδιζε άρκετά, ενώ ο Σοπέν δεν ενδιαφερόταν παρά για το τραγούδι του.

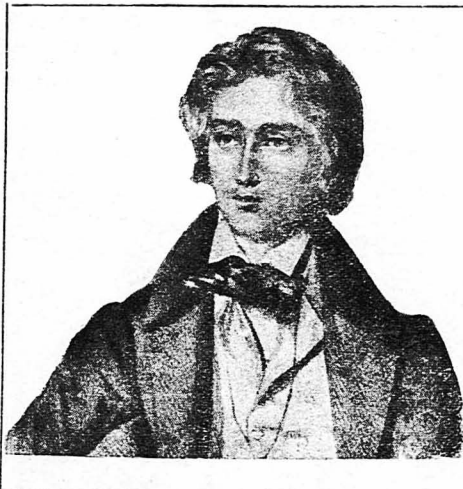
"Η άγάπη όμως της Σάνδη έξεδείκνε τελείως με τον καιρό και μιά μέρα έγκατέλειψε έρημο και άπορηγόρητο τον έτοιμηθάνατο μουσουργό, χωρίς πόρους και χωρίς έλπίδες ζωής.

Κατά την τραγική και κρίσιμη αυτή περίοδο, ο Σοπέν βρήκε μίαν άλλη άφοσιωμένη φίλη, την "Ιωάννα Στέφελνχ, που κατήγετο από τη Σκωτία. "Η "Ιωάννα άγαπούσε παθητικά τον Σοπέν πούν από πολλά χρόνια, άλλ' αυτός δεν της έδινε καμιά σημασία, γιατί ήταν άσχημη και δειλή.

"Η "Ιωάννα, ξεροντας τα άνθη της προτιμήσεως του άρρώστου, του προμήθευε διαρκώς δλόκληρα μπουκέτα από βιόλιες, κάποτε μάλιστα του δάνεισε και 20 γιλ. φρόντα. Μολαταύτα, ο Σοπέν δεν αίσθάνθηκε ποτέ έρωτα για τη γυναίκα αυτή.

"Για να ύπολογίσω μιά γυναίκα στα σοσάρα, έγραφε στο "Ημερολόγιό του, πρέπει να με κάνει να τρέμο με ένα βλέμμα των βαθειών και μεγάλων της ματιών...

Παρ' όλη όμως την άδιαφορία του καλλιτέχνη, ή "Ιωάννα Στέφελνχ του έμεινε πιστή και άφοσιωμένη και μιά μελαγχολική βραδεία του φθινοπώρου, ο Σοπέν πέθανε στην άγκαλιά της, άκούγοντας την κώμηρα Πατόζκα να τραγουδά μιά παθητική μελωδία, που τόσο τον μεθύσε....

"Ο μουσουργός Σοπέν.